

pool ja polepool sest osast, mis wannemad sawad. Kõlmalt sedda wiinpima sisse wõtta, aeab ofsele; sojalt on parrem.

Rõugedest.

Aastal 1768 sadeti Muško linnast soldatid Kamtschatkamale, üks suur neem on hommiko pool wennema serwas, ja ühhel neist olid sured rõuged külges. Seal agga ep olnud sedda haigust ellades nähtud, — ja mis sündis nüüd! Sefamma ühhe haige läbbi hakkas haigus Kamtschatkarahwa külge, ja tappis lühikeses aeas 20,000 innimest! Terwed külalad said innimestest puhtaks tühhendud. Mis agga selle hirmsa haigussele suremat jõudo andis, ja temmale sureks abbiks olli, se olli se kurw luggo, et Kamtschatkarahwa maead ja onnid ni kašimatta on, ja nende omma ihho ni pešsematta, kui peakš wäggise sened senna peale kašwama. Agga — kas se Kamtschatkarahwa jures üks nenda peakš ollema?

Mis sa arwad, armas Gēstirahwas! Kas kũl meie seas ka neid ei peakš ollema, kedda kašsinuše polest teistele just ello mǎrgiks ei wõi nǎidata! Di jah, parrago kũllalt! Kui mitto kord ollen ma nǎinud, et isja, emma, lapsed, seapõrsad ja lambatalled sõbralikkult ühhes toas ellawad, kust sõnniko hais jubba kahhekũmne sammo peale wašto tulleb. Senna jure tulleb weel perre eide mǎddaraswa pũttike, mis ahjo otsal seisab ja hinge kinni panneb, kui liggimale astud. Se ei olle, tǎnno Jummalale, mitte iggal pool nenda, agga tihti! Kummalust ja harrimatta meelt leiakse weel paljo Gēstirahwa seas, agga kibbe on kuulda, kui sest rǎgitakse, — ja sedda uskuda ehk rummalušeš piddada ei tahhaks üksigi hea melega. Sepǎrrast ei tahha m'e jo ka „Postimeest“ luggeda, sest se kelm ei sillita mitte kašsi mõda ümber jalgu, waid ütleb wahhest mõune sõnna „Gēstirahwa rummalušešest,“ mis okka wiši sũddameše torgib, ja tõšši kũl! magguš se just ei maitse.

Armad luggejad! Meie isse olleme jo tunnistajad, et luggo meie seas nenda on, ja et